



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

**Ivlii Cæsarisi Scaligeri Epistolæ & Orationes**

**Scaliger, Julius Caesar**

**Lugduni Batavorum, 1600**

Sylvio Filio. Lvtetiam. XLIII.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70455)

tunæ mobilitati. Ergo post tantam erga me magnitudinem meritorum tuorū, vt etiam te hoc officio onerarem, Attice mi, hæc omnia coegerunt me, tibi vti persuaderem suscipiendum fouendumque tua gratia Syluiolum meum, non dicam vnicum ex multis superstitem, nam id nimis adblandiatur fatis, sed vnicum, ex omnibus superstes esse qui merito est a fatis iudicatus. Eum tibi purissimi, simplicissimi animi, excelsæ atque augustæ indolis, & minime male cogitans optimum, & pater filium, & senex pene infantem, & o Dii immortales qui vbi que estis, exul extorrem: denique Cæsar sanctissimo Senatori, principi literatorum, patritio ac parenti prouinciæ, denique Attico.

## SYLVIO FILIO.

LVTETIAM. XLIII.

**T**RES epistolas accepi tuas, vnam a reditu Africani, alteram reddidit mihi Carolus Seuinus, tertiam non is, quæ mihi commendabas, nullus enim extitit, sed qui se aiebat tabellarium. Ad superiores tibi respondi Gallice, non prius Latine hoc factururus, Græce abs te prouocatus. Verum tertia

K 5

ista

ista fregit pertinaciam meã. videntur enim  
 perpauillã dieculã, quibus istic agebas, te  
 aliquantum expoliuisse. In ea quãdam ca-  
 pita fuere neque iniucunda neque ingrata  
 mihi. Quid enim iucundius, quam audire  
 te aliquid esse apud Vascosanum, cui nos  
 cum antehac multum debeamus nostro  
 nomine, tum tui causa, factum est, vt  
 priorum meritorum magnitudo & memo-  
 ria aucta sit recentibus beneficiis. Gratius  
 vero nihil esse potest nobis, quam cum ac-  
 cepimus sub Tusano & Galãdio profiteri te  
 socium studiorum meorum, adiutore spei,  
 gloriae administrum, quorum opera atque  
 institutis futurum spero, vt mandata mea  
 ita exhaurias, vt etiam attentioris iussionis  
 te ipsum seuerum exactorem præbeas. Neq.  
 enim quod mihi defuit seræ & parçæ crudi-  
 tionis homini, non puto tibi superfuturum  
 e tantorum virorum diligentia, cruditione,  
 sapientia. Iis dicas velim, eis me gratiam ha-  
 bere, quanta satis est viro nobili & pio, pro  
 eo quod te sui similem possint efficere, nisi  
 per te stat. Ad quos equidem tui gratia scri-  
 psissem, verum si meminerint quid sit pater,  
 sine oratione sese exoratos intelligent, si co-  
 gnoscere voluerint, quam graue sit ad tales  
 viros Latine scribere. ignoscant sane, qui ma-  
 lucrum

luerim silentio intelligi quid velim, quam oratione deprehendi quod non velim. Nunc venio ad preces tuas, non eas quidem aspernandas (quid enim non decorum istī aetati, ubi se ostendet studiosum bonarum literarum?) importunas tamen, si annos meos, occupationes, si meipsum putes. Nam & aetas, (ne dicam merita) ad quietem atque otium valde iam spectat: occupationes vero etiam seipsas detrectant, nedum ut cedant negotiis superuenientibus. Res autem ipsa cuiusmodi tandem est? Equidem cum mihi ita videretur, literarum principia, tametsi ea in usu essent positae, tamen ab ipsa rerum natura, cuius esse notae quaedam dicerentur, originem suam ducere, non putavi diutius ferendum, eas temere: ut esset visum plebeis ingeniis, circumferri. Ita quod in me fuit, aggressus sum eruere ex recessibus philosophiae causas, quibus cognitae via & ratio inquisitionem nostram sequeretur. Ac mihi quidem cum factis laudis in alterius genere otii sese ostentaret, tamen quod tam necessarium negotium tam neglectum aut contemptum esset, exulcitauit animum meum ad eam operam, quae nouitate inuentionis atque iudicationis acueret ingenia doctiorum ceterorum

rum

rum aliquot pristinis inflatorum præceptis de improviso deprehensorum percelleret. Extabant præ oculis irritati animi humiliores. æstuentes videbam iam duces quosdam iuventutis ægre laturos aut hanc, quam adorti sumus nos, gloriam sibi præreptam, aut illam suã veterem oppressam. At enim vero non propterea æquum fuit me, cui facto meo is esset existimationis fructus referuatus, illiberali metu deponere studium, quo tenebar, augendæ posteritatis. Calumniam igitur ignauiorũ si non plausu principum reipub. literariæ, at moderato simul atque forti animo tulimus, quippe cum moderati ferre, tum fortis perferre fuit. Sane illi ambigendi materiam si habebant, quare ambigua quærendi, quæ sita iudicandi habere item noluerit? quare ita bonis doctisque viris satisfactum fuit, vt iam in eorum iudicio satis mihi sit acquiescere. Ita neque olim metus de studio, neque nunc gloria de modestia, neque obtrectatio de summa gloriæ quicquam demere poterunt. misera enim est foris fama, nisi sit præsidium domi: quod apud me pro me semper extitit inexpugnabile vna illa de causa, cum ego conscius æquanimitatis meæ integro animo ac libero in studiis literarum  
sem-

semper versatus sim. Nemo enim sapiens sese instruit ad scribendum, quin idem consideret quibus artibus ferre possit iactationes diuersorum iudiciorum. Quod vero petis, vt ad certa capita præceptionum reducam libros illos: quanquam id fieri posse salua re desperabam, tamen tui gratia, gratia studiosorum spondeo me facturum. Quemadmodum vero putem me haud sine magno negotio dependere non posse, paucis sic habeto. Aristotelico non solum modo, verum etiam tractu dictionis vsum me esse vides, quem tractum si efficiam breuiorem, concisus liber multo fit insuauior. Nam si propositis rationibus offendit infelicia quorundam ac supina ingenia, quid eo futurum sit, quem vis nudum a me tibi dari sine vlllo præsidio? profecto in istorum ignauia cessatorum facile marcescet. Et meminisse potes, quantum scriptorum in manibus nostris adhuc sit, quæ maturam missionem petant. De Vascosano nihil nouum narras. est enim flos delibatus, non populi, vt ille, sed pietatis & eruditionis. Et illi & Salelo & Tusano & Galandio, aliisque, quibus aut propter familiæ splendorem, aut propter me carus es, gratias ago immortales, maximi in beneficii loco ponens, cum  
nomen

158 IULII CÆSAR. SCAL.  
nomen meum , quod vix ipsi mihi notum  
esset , tantum apud eos commendationis  
habuisse video. Vale.

H V G O N I S A L E L O  
E P I S C O P O M A S S I L I E N S I .  
X L I I I .

**I**ACOBVS Arnulfus cum multa & magna  
officia in me sæpe contulit, tum nuper er-  
ga Syluium meum tanta eius merita extite-  
runt, vt referendæ gratiæ nullum mihi reli-  
querit locum. Nam quæ & a me absente  
desiderari potuerunt, & a præsentè præstari  
debuerunt , perfecit omnia : & quæ cum  
paucis poterat , expleuit solus , quippe qui  
esset vir tantæ dignitatis atque autorita-  
tis sua gratia effecit, vt illum non solum tibi  
conciliaret , verum etiam in familiaritatem  
tuam insinuaret. Quare vtri plus debeam  
sane nescio , Arnulfone , qui magnitudine  
recentis beneficii obruit memoriam præte-  
riorum meritorum, an tibi, qui obscuri no-  
minis adolescentem, extorris filium apud te  
tanto honore dignum existimasti , vt inter  
amicos tuos numerares. Acceperam ego Sa-  
lelum virum rarum eruditione, eloquentia  
singularem, at humanum scire nunc non si-  
ne